

EISENHOWER'İN GÖRÜŞLERİ :

Asker için savaşın hakim karakteristiği gerilimdir. Her ne kadar önde gelen sebepleri farklı ise ve şiddeti ve süresi geniş ölçüde değişse de, er ve generalin her ikisinde buna dayanmak zorundadırlar. Cepheye savaşın için asıl sebep, onu bombardımandan, havan ve tüfek ateşinden kaçmaya ve saklanmaya iten, tamamen insani isteksizliğini yenmek için bilinçli gayrete zorlayan, içinde yaşadığı yakın tehlikedir. Yaşadığı gerilim o kadar keskindir ki, içinde savaş nevrozunun sebeplerinin otomatik açıklamaları bulunur. Tamamen çökmekten tehlikenin zaman zaman kesilmesi nedeniyle korunmuştur. Bir tümen cepheye uzun zaman kalabilir, fakat asker saatbaşı ölüm korkusu içinde uzun süre devamlı olarak hizmete nadiren çağrılır. Korunmak için dar ve uzun bir siperden başka hiç bir şeyi olmamasına rağmen, o arada kullanabilme yeteneğine sahip olduğu nispi güvenlik, askerin bir saatlik veya bir gecelik rahatlamasını sağlar. Çamura bulanmış, sırlıklam ve üşümüş olmasına rağmen, hayatının tekrar dengede olması onu kendisine hakim kılar ve bundan sonraki döneme hazırlar.

Komuta kademesinde yukarı doğru ilerledikçe, gerilimin sebepleri değişir. Tehlike daha az vahim olarak artar, fakat, yükselen her mevkiye sorumluluğun yükü ağırlaşır. Hemen hemen kendisinin hayatı gibi değerli olan hayatlarla ödenen hatalarla yüz yüze gelmek zorunda olan kişi her zaman komutandır. Onun kararları, başarılı bir savaş yapmaya giden her unsuru içerir. Eğer hatalı ise ölüm ve felaket ile, doğru ise yaşam ve zaferle sonuçlanır; yani, galibiyet ve mağlubiyet komutanın taktik kararına, düşman planlarını anlama yeteneğine, ikmal, tahliye ve insan doğası hakkındaki bilgisi üzerine dayanır. Üst komutanların planları haftalar ve aylarca ötesine aittir, o andaki muharebe durumu ne olursa olsun, dikkatli planlama ve şahsi sorumluluklarının sınırları gerek bugünün faaliyetlerini ve gerekse gelecekteki bütün günlük durumları kapsamalıdır. Komutanlar her anlarını değişen durumu analiz etmeye ve taslak kararlarının doğruluğunu kontrol etmeye ayırmak zorundadırlar.

Tabi ki komutanlar, sürekli ve bilinçli olarak sorumluluklarının ağırlığını kavrama ile yaşamazlar. Onlar böyle fiziksel varlığı olmayan şeylere düşüncelerini veremeyecek kadar meşguldürler. Fakat çare için ortada her zaman bilinçaltı bir ihtiyaç vardır ve her komutan sadece kendine ait felsefesini, kendi günlük alışkanlıklarını, ve bu ihtiyacı karşılayacak metotları geliştirmeye zorlanmıştır. Makul ölçülerde başarılı değilse, komutan çöker.

Şahsım için, ilk defa böyle zorlandığımı farkettiğim dönem 1942 Kasımının başı idi. Aylarca süren, zaman zaman nerdeyse isteriye varan yoğunluktaki çalışma ve planlamadan sonra, büyük bir müttefik çıkarma kuvveti kuzey Afrika'ya çıkarma için limanlarından denize açıldı. Karargahım ve ben Cebelitarık'ın tünellerinde sonucu beklerken günlerce nerdeyse tamamen hareketsizliğe mahkum olduk. O sıkıntılı saatler esnasında, sanıyorum ilk fark ettiğim, amansız ve kaçınılmaz zorlanmanın ve gerilimin liderin tahammülünü, takdirini ve güvenini nasıl yıprattığı idi. Karargahın komutana her olayın en kötü yanını sürekli sunma görevi yüzünden baskı çok daha keskin olmaya başlar, olasılıkların ciddiliği karargah subaylarının

davranışlarına yansır, ve komutan kendindeki ve astlarındaki iyimserliği korumada ek bir yük alır. Komutada güven, sevk ve iyimserlik olmaksızın, zafer güçlkle elde edilir. Hem iyimserlik, hem kötümserlik bulaşıcıdır ve yukardan aşağıya diğer yönlerden daha hızlı bir şekilde yayılır. Bunun böyle olduğunu bildiğimden, Avrupa'daki A.B.D.Kuvvetlerinin komutasını almak için 1942 yazında İngiltere'ye varır varmaz bu konudaki ilk emirlerimi verdim. Ancak, beni bu konularda düşünmeye zorlayan Cebelitarık'ta geçirdiğim o gergin saatlere gelene kadar, (çünkü orada insan üzerindeki baskı o kadar büyüktü ki, bu hususun öneminin bilincine varmamak imkansızdı), bir komutanın neşeli bir görüntü vermesinin ve dışarıya karşı sürekli olarak iyimser görünmesinin çifte avantajını bu kadar açıklıkla farketmemiştim. Bu alışkanlık, sadece kişinin kendisindeki muhtemel olumsuzlukları asgariye indirmekle kalmaz, aynı zamanda ilişkide bulunduğu herkes üzerinde de olağanüstü bir etki yapar. Bunun idrakine vararak, kamu önündeki tavırlarımın ve konuşmalarımın her zaman güler yüzle zaferin kesinliğini yansıtmaya karar verdim, hissedebileceğim karamsarlık ve sevk kırılmalarını ise yalnız yastığım bilecekti.

Elle tutulur sonuçlar elde etmek için bu kanaati sadece kendi kurmaylarıma ve bütün kıdemli astlarıma telkin etmedim, ayrıca tüm kuvvetlerimizi fiziki olarak mümkün olduğu ölçüde dolaşmayı bir prensip haline getirdim. Savaş boyunca bu yöntemi takip ettim. Başka birisi için farklı bir plan, farklı bir yöntem daha uygun olabilir, ancak, her zaman emrimdeki insanlarla şahsen bir araya gelmeyi tercih ettiğimden dolayı, elimden geldiğince generalinden erine kadar herkesle sırtlarını okşayarak ve sorunlarını can kulağı ile dinleyerek güler yüzle konuşmak için elimden geleni yaptım.

Bütün bu konular üzerinde düşündükçe bunların yaşamın her safhasına ve askerliğe uygulanabilir olduğu sonucuna vardım. İşte bu düşünce beni sonunda görüp geçirdiklerimi oturup anlatmaya sevketti. Dahası, böyle düşündüğümden dolayı, kendi açımdan savaşı hikaye ederken, tamamıyla kişisel ve hafızaya dayalı (sadece komutanı ciddi olarak ilgilendiren ve kavgılandıran hususların hafızasında canlı kalacağına ve ancak bu hususların anlatmaya değer olduğuna inandığımdan), ve kararlarımın ve bu kararlara göre yapılan hareketlerin arkasında yatan nedenleri anlatmaya çalışan bir tarz takip ettim. Bu benim diğerlerinden daha iyi anlatabileceğim yegane hikayedir. Savaşın istatistiksel ve bilimsel analizi daha yıllarca devam edecektir. Yararlanılabilecek kaynaklar tüketilemeyecek kadar zengindir. Bu işi ancak uzman tarihçiler ve araştırmacılar doğru olarak yapabilir ve bu kitapta onların alanına fazla burnumu sokmadığımı umut ediyorum; dolayısıyla kaynaklara sadece belli tarihler ve olay dizileri ile ilgili olarak hafızamı tazelemek ve zaman zaman önemli dokümanlardan doğru alıntılar yapabilmek amacıyla başvurdum.

EISENHOWER REMARKS

For the soldier the dominant characteristic of war is tension. The private and the general must both endure it, even though immediate causes are not the same and the intensity and duration widely vary. For the front line fighter the chief cause is the imminent danger in which he lives, forcing him to conscious effort to conquer the very human reluctance to hide or run from shell, mortar and rifle fire. The tension he experiences is of the most acute form - so acute that in it is found automatic explanation of cases of battle neurosis. He is saved from complete disintegration because of intermittent breaks in his exposure. A division may stay in the front line for a considerable period of time, but the individual is rarely called upon to serve continuously, through extended periods, in hourly fear of his life. Even if he has nothing but a shallow slit trench for protection, the comparative safety he there enjoys enables him to obtain an hour's or a night's relief. Though covered in mud and miserably wet and cold, he still is enabled to retain self-control and to face the next period, when again his life is constantly in the balance.

Progressively, up the ladder of command, the cause of tension changes. Danger grows less acute but, as it does so, in each higher position, the burden of responsibility increases. Always the commander must face problems in

which errors are paid for in lives; lives that become almost as dear to him as his own. His decisions involve every factor that go to make up successful battle. On his tactical judgment, on his skill in discerning enemy designs, and on his knowledge of supply, evacuation and of human nature, depend success or failure; death and disaster if he is wrong, life and victory if he is right. Plans of high commanders reach weeks and months into the future, and no matter what the battle situation of the moment, their limits of careful planning and of personal responsibility must encompass both the action of today and the situation on each day of the future. They must give every moment to analysis of the changing situation and to checking the accuracy of their tentative decisions. The pressure and strain are never ending.

Of course, commanders do not live in constant and conscious realization of the weight of their responsibilities. They are far too busy to give their thoughts to such intangibles. But the sub-conscious need for relief is always there, and each commander is forced to develop his own philosophy, his own daily habits and methods to meet that need. Unless he is reasonably successful he cracks.

For myself, the first such period of conscious strain occurred in early November, 1942. Following upon many

months of work and planning, conducted sometimes at almost hysterical intensity, a great Allied amphibious force had sailed from its ports to attack North Africa and my staff and I were condemned to days of almost complete passivity, in the tunnels of Gibraltar as we awaited the outcome. During those anxious hours I first realized, I think, how inexorably and inescapably strain and tension wear away at the leader's endurance, his judgment and his confidence. The pressure becomes more acute because of the duty of a staff constantly to present to the commander the worst side of any eventuality - the seriousness of the possibilities are reflected in the demeanor of the staff members - and the commander inherits an additional load in preserving optimism in himself and in his command. Without confidence, enthusiasm and optimism in the command, victory is scarcely obtainable.

Both optimism and pessimism are infectious and they spread more rapidly from the head downward than in any other direction. Realizing that this was so, I issued my first announcements on the subject immediately upon my arrival in England in the summer of 1942 to take command of the United States Forces in Europe. But it was not until the tense hours of my stay in Gibraltar that gave me enforced opportunity to reflect on these matters and because there the strain was so great that conscious realization of its weight could not be avoided, that I first clearly saw the

dual advantages to be obtained from a commander's cheerful demeanor and constant outward optimism. The habit not only tends to minimize potentialities within the individual himself, but it has a most extraordinary effect upon all with whom he comes in contact. With this clear realization, I firmly determined that my mannerisms and speech in public would always reflect the cheerful certainty of victory - that any pessimism and discouragement that I might ever feel would be reserved for my pillow.

To translate this conviction into tangible results, I not only preached it to my staff and all senior subordinates, but I adopted a policy of circulating through the whole force to the full limit imposed by physical considerations. I pursued the method throughout the war. For another, a different plan, a different method might be more adaptable, but because of my own personal predilection for mingling constantly with the individuals making up a battle force, I did my best to meet everyone from general to private with a smile, a pat on the back and a definite interest in his problems.

Reflections on all these matters has led me to believe that they may apply to every phase of life as well as to the military. It was this thought that finally induced me to set down something of my experiences in narrative form.

Moreover, because of this thought, I determined to make my own story of the war almost exclusively personal and written largely from memory on the theory that only those matters that were serious enough to cause such concern and anxiety to the commander as to live in his memory, worthy to be included in the story, which would attempt to explain the reasons lying behind my own decisions and the operations springing therefrom. This is the only story that I can tell, which others cannot do better. The statistical and factual analysis of the war will be going on for many years. The wealth of material from which to draw is practically inexhaustible. Only the trained historian and analyst will do the job correctly and I hope in this book to trespass upon their field very gingerly; consequently, I have referred to the record only to refresh my memory as to particular dates and sometimes exact sequences of events and occasionally to give a short quotation from important documents in the interest of accuracy.